

Зірка

Микола Костомаров

Милий отець, мила мати,
Дружина миліша;
Радий козак молоденький,
Дівчина радніша.
Вранці у їх весіллячко –
Кінець доживданню,
Завтра піп їм руки зв'яже
На вічне кохання.

І, бесіду покинувши,
Нічною добою
Ходить козак молоденький
В лузі над водою.
Глядить в небо блакитнее:
Там зірочка сяє;
Козаченько до зірочки
Слово промовляє:
– Світи, зоре, на всю землю,
Світи, зоре красна!
Нехай в світі моя доля
Така буде ясна!

Ясно зірка заблищала,
Більшою здалася
І огненною смугою
В небі простяглася.
І пропала й не засвітить.
Зірочки яснії
Світять в небі – все то долі,
Та усе чужії!
І не було весіллячка,
Не було й не буде...
Вже чужая йому мила –
Розлучили люде! –
І зостався козаченько
При лихій годині;
Одинокий, сохне-в'яне

На чужій країні!
А у небо блакитнее,
Як перш, поглядає:
Чи про зірку споминає,
Чи нову шукає?
Много зірок в темнім небі –
Все чужії долі.
Козакова погоріла
Й не блисне ніколи!